

Sygn. akt II UK 436/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku B. S.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 6 sierpnia 2014 r., sygn. akt III AUa 968/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2014 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie oddalił apelację B. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 lutego 2013 r., którym oddalono odwołanie ubezpieczonej od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA z dnia: 30 listopada 2009 r., 17 grudnia 2009 r. oraz dnia 26 lutego 2010 r. W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że służba pełniona przez ubezpieczoną w Biurze C MSW jest służbą pełnioną w organach bezpieczeństwa państwa, a zatem słusznie organ rentowy dokonał przeliczenia przysługującego jej świadczenia emerytalnego. Ponadto jego działanie było zgodne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego przyjętym w uchwale z dnia 3 marca 2011 r. (II UZP 2/11, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210), zgodnie z którym za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach

bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 emerytura – stosownie do art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy – wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru, co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła ubezpieczona, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o uchylenie w całości wyroków Sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Skarga kasacyjna została oparta na obydwu podstawach kasacyjnych, gdyż skarżąca podniosła naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 15b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 667 ze zm.) w związku z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1388), art. 10 ust. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, a także naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 i 2 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz koniecznością dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Skarżąca wskazała na istnienie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego precyzyjnego określenia pojęcia „organów bezpieczeństwa państwa” w rozumieniu ustawy z dnia 18 października 2006 r., czyli tzw. ustawy lustracyjnej. Podkreśliła, że ustawa nie wyjaśnia również co należy rozumieć pod pojęciem instytucji i jednostki Służby Bezpieczeństwa, czy są to tylko departamenty i biura MSW i ich odpowiedniki w terenie, czy też są to również wydziały, które występują jako samodzielne jednostki organizacyjne w departamentach i biurach jak np.

Centralne Biuro Adresowe. Podkreśliła, że w niektórych biurach występowały bardzo różne wydziały, które nie miały w swej istocie żadnego związku ze Służbą Bezpieczeństwa jak np. w Biurze „C” występowały Wydziały VI i VII, które zajmowały się Centralnym Biurem Adresowym i Centralną Kartoteką Kryminalną, a także wydziały IX, X i XI tzw. wydziały informatyczne, były to wyodrębnione jednostki nie posiadające funkcjonalnego związku z pozostałą częścią organizacyjną Biura „C” MSW.

W ocenie skarżącej na tle zaskarżonego wyroku jawi się ponadto potrzeba ustalenia jednoznacznej wykładni, czy zgodnie z art. 15b ust. 1 o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej oraz ich rodzin w związku z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów Centralne Biuro Adresowe MSW jest jednostką Służby Bezpieczeństwa kwalifikowaną do organów bezpieczeństwa państwa oraz czy służba skarżącej w tej jednostce powinna być liczona po 2,6%, czy też 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby?

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za ugruntowany w orzecznictwie należy uznać jednak pogląd, zgodnie z którym na etapie przedsądu znajduje zastosowanie art. 398¹³ § 2 k.p.c., stanowiący, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. W przeciwnym razie zachodziłby bowiem

dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu, a także z art. 398³ § 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 408/13, LEX nr 1646932). Granicę ustaleń stanu faktycznego stanowi zatem postępowanie przed sądem powszechnym i brak jest podstaw, aby na etapie przedsądu inaczej oceniać materiał dowodowy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., I UK 376/13, LEX nr 1646131).

Zatem zważywszy, że przyczyny kasacyjne muszą być powiązane z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, LEX nr 53308, czy też z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203), należało stwierdzić, że sformułowana przez skarżącą potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości oraz zagadnienie prawne, nawiązują do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących stwierdzonych w sprawie faktów. Te kwestie, dotyczące ustalonych faktów, nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, LEX nr 1458681).

Na marginesie należało również zauważyć, że Sąd Najwyższy zajmował już analogiczne stanowiska w odniesieniu do ubezpieczonych pełniących służbę w Biurze C MSW, np. w Centralnym Biurze Adresowym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2014 r., II UK 153/14, niepubl. oraz II UK 154/14, niepubl.), czy w Biurze Informatyki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2014 r., II UK 158/14, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.